

TEATR LETNI

Jeden z obiektów Ciechocinka, który pojawiał się na pocztówkach, to teatr wybudowany 120 lat temu. Jest to obecnie zabytek pamiętający świetność uzdrowiska, a jednocześnie miejsce nadal tętniące życiem.

Kuracjusze przyjeżdżający w sezonie na kurację spragnieni byli rozrywek. Nie wystarczały bale urządzone w większych salach Ciechocinka - w czytelni kursalu w parku Głównym (dzisiaj Zdrojowym), na dworcu kolejowym czy w poczekalni Łazienek nr 4, a także koncerty grane na estradach parku pod tężniami i w parku Zdrojowym. Kurort musiał mieć też salę teatralną. Mogły w niej występować zespoły wędrujących aktorów, jakich niegdyś było wiele.

Pierwszy teatr stanął w XIX wieku na Białych Domach (róg Narutowicza i Zdrojowej), drugi niedaleko zajazdu (dzisiaj w tym miejscu jest restauracja Europa-Zdrojowa). Występy odbywały się również w Sali Malinowej hotelu Müllera, ale była to własność prywatna. Nie były to jednak miejsca wygodne dla publiczności. Nic więc dziwnego, że władze uzdrowiska starały się o postawienie okazałego budynku teatru. Miał on stać między dworcem kolejowym a hotelem Müllera na placu, który dotąd pełnił funkcję targowiska. Teren został oczyszczony, a dla jego wyrównania nawieziono ziemię i założono skwer, który miał stanowić otoczenie przyszłego teatru.

W 1884 roku Komitet Zarządzający Zakładem Wodolecznictwem w Ciechocinku, wspólnie z Komitetem Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych w Królestwie Polskim ogłosił realizacyjny i powszechny konkurs na projekt teatru dla Zakładu Wodolecznictwa w Ciechocinku. Swoje propozycje przedstawiło kilku znanych architektów, m. in. Teodor Talowski. Sędziowie wyłonili dwie spośród przedstawionych prac. Zwyciężył Karol Kozłowski, który otrzymał w nagrodę 300 rubli, a Władysław Marconi zajął drugie miejsce z nagrodą 150 rubli. Po rozstrzygnięciu konkursu zapewniono, że budowa teatru zostanie rozpoczęta jeszcze w bieżą-

cym roku, natomiast ukończona w przyszłym sezonie kąpielowym. Jednak żaden z nagrodzonych projektów nie został zrealizowany. Brakowało po prostu funduszy. Dopiero w 1890 roku Komitet Ciechociński zlecił Adolfowi Schimmelpfennigowi wykonanie konstrukcyjnego planu wraz z kosztorysem dla mającego powstać teatru. Wykonanie projektu polegało na częściowym zmodyfikowaniu istniejących projektów oraz dostosowaniu ich do potrzeb i celów wskazanych przez Komitet. Schimmelpfennig podjął się zadania oraz zgodził się przyjąć nadzór techniczny nad realizacją całości. Ostateczny projekt przewidywał pobudowanie teatru z drewna, a części scenicznej z cegły. Prace ruszyły wiosną 1890 roku. Zarząd uzdrowiska zlecił wykonanie prac murarskich Gustawowi Kusłowi i ciesielskich Henrykowi Elgiertowi. Nad przebiegiem prac budowlanych czuwał technik Jan Mianowski, który wykonał również kurtynę i dekoracje niezbędne do przedstawień. Z kolei prace tapicerskie zostały powierzone Śliwickiemu, zaś oświetleniowe - Serkowskemu.

Budynek Teatru Letniego jest eklektyczny i widać w nim wyraźny wpływ stylu szwajcarskich uzdrowisk oraz zaczątki rodzącej się secesji, szczególnie w opracowaniu detali.

Już w 1891 roku odbyło się pierwsze przedstawienie. Wystąpili aktorzy zespołu Sarnowskiego. W XX wieku gościli tu często aktorzy scen warszawskich, tacy jak: Karol Adwentowicz, Maria Dulęba, Stefan Jaracz, Juliusz Osterwa oraz Katowic, Poznania i Torunia. W Teatrze Letnim śpiewała Mira Zimińska, Wiktoria Kawecka, chór „Dana” z Mieczysławem Foggim. Można bez końca wymieniać wybitnych artystów, którzy występowali na deskach zabytkowego teatru. Wystawiano nie tylko sztuki, lecz także opery i operetki. Także i mieszkańcy Ciechocinka przygotowywali przedstawienia teatralne, co było zasługą między innymi Stanisława Serafina, współzałożyciela Towarzystwa Dramatyczno - Śpiewaczego „Lira”. Po 1945 r. do Ciechocinka zjeżdżały teatry zawodowe z pobliskich miast: Torunia, Gniezna, Bydgoszczy, Grudziądza, a nawet z Warszawy. Jednak brak systematycznych remontów i pogarszający się stan techniczny spowodowały zamknięcie teatru w 1974 roku. Obiekt niszczał. Powstawały jedynie projekty rewaloryzacji obiektu. Dopiero w latach 1992 - 1997 rozbudowano teatr o część garderoby według projektu inż. J. Tusieckiego i inż. B. Walaszek. Prace objęły także wymianę pokrycia dach-

wego i wyremontowanie konstrukcji drewnianej. Założono ocieplenie i izolację akustyczną. Położono nową posadzkę, zbudowano sanitariaty, wykonano podjazdy dla niepełnosprawnych, położono nową podwalinę. Wewnątrz budynku wymieniono ścianki działowe, łóż, balustradę balkonu, podłogi, schody na balkon, zbudowano na balkonie pomieszczenie reżyserki. Wykonano elementy stalowe pod i nad sceną. Nie ma już schodów od ul. Kopernika. Inne są też zdobienia krawędzi dachu.

Teatr Letni został otwarty 8 sierpnia 1998 roku przedstawieniem „Don Pasquale” G. Donizettiego.

Odtąd corocznie odbywają się różne festiwale, koncerty, przedstawienia.

Pocztówka, którą zamieszczamy obok, przedstawia widok teatru od dzisiejszej ul. Kopernika. Zaskakuje kilka szczegółów. Przede wszystkim fontanna „Jaś i Małgosia”, która po I wojnie światowej została przeniesiona do parku Zdrojowego. Obecnie w tym miejscu jest klomb kwiatowy.

Teatr ma swoje tajemnice. Niegdyś zmarła w nim nagle aktorka, a jeden z dyrektorów popełnił samobójstwo. Ale o tym następnym razem...

Aldona Nocna